

Ze sborových akcí

Po	05. 11.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	06. 11.	14:30	koncert pro nejen starší věkem (Klavírní kvarteto B. Martinů)
Čt	08. 11.	19:00	schůze staršovstva
Ne	11. 11.	09:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	13. 11.	14:30	setkání starších věkem
St	14. 11.	10:00	koncert pro děti – Kouzelný podzim (Malá česká muzika J. Pospíšila)
Čt	15. 11.	19:30	setkání střední generace
Ne	18. 11.	09:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	20. 11.	14:30	setkání starších věkem
Ne	25. 11.	09:30	rodinná neděle, káže Ester Čašková, program po bohoslužbách bude upřesněn
Út	27. 11.	14:30	setkání starších věkem

Případné změny v programu po uzávěrci Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Obsah

Vyvolte si tedy život, a budete žít	2
Slavnostní neděle na Vinohradech 21. 10. 2007	5
Adopce na dálku® stále pokračuje!	7
Lichtenburg – dein' Name trug	8
Ze sborového archívu III.	9

Vyvolte si tedy život, a budete žít

Ezechiel 18,1–4+24–32

Čtení: Dt 30, 15–20

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: ² „Co si myslíte, když říkáte o izraelské zemi toto přísloví: „Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby“? ³ Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, toto přísloví se už nebude mezi vámi v Izraeli říkat. ⁴ Hle, mně patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé. Zemře ta duše, která hřeší...“

²⁴ „Když se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví podle všech ohavností, jichž se dopouští svévolník, měl by žít? Žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomínány, zemře za to, že se zpronevěřil, za svůj hřích, kterým se prohřešil. ²⁵ Vy však říkáte: „Cesta Panovníkova není správná.“ Nuže, slyšte, dome izraelský: Má cesta že není správná? Nejsou to vaše cesty, jež nejsou správné? ²⁶ Když se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a dopouští se bezpráví, umře za to; zemře pro své bezpráví, jehož se dopouštěl. ²⁷ Když se však svévolník odvrátí od své zvrůle, již se dopouštěl, a jedná podle práva a spravedlnosti, zachová svou duši při životě. ²⁸ Prohlédl totiž a odvrátil se ode všech svých nevěrností, jichž se dopouštěl; jistě bude žít, nezemře. ²⁹ Avšak dům izraelský říká: „Cesta Panovníkova není správná.“ Mé cesty že nejsou správné, dome izraelský? Nejsou to vaše cesty, jež nejsou správné? ³⁰ Proto budu soudit každého z vás, dome izraelský, podle jeho cest, je výrok Panovníka Hospodina. Obratťe se a odvratťe se ode všech svých nevěrností a vaše nepravost vám nebude

k pádu. ³¹ Odhodťe od sebe všechny nevěrnosti, jichž jste se dopouštěli, a obnovte své srdce a svého ducha. Proč byste měli zemřít, dome izraelský? ³² Vždyť já si neľibuji ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obratťe se tedy a budete žít.“

Také v lidu izraelském měli problém vyrovnat se s minulostí. Situace je taková: Izraelský lid byl odvléčen do babylónského zajetí. Proč ho to postihlo, mnozí nechápou. Jak to, že lid Hospodinovy smlouvy potkalo takové neštěstí? Zapomněl Hospodin na svou věrnost? Vzdal se svého lidu? A tu přicházejí proroci (jako např. Jeremiáš) s jiným vysvětlením. Ne, Hospodin není nevěrný, ale vy, resp. vaši otcové byli nevěrní. Zhřešili a porušili smlouvu s Hospodinem tím, že trpěli ve své zemi modlářství, útlak a nespravedlnost. A vy na to teď doplácíte. Vešlo to i do pořekadla: *Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby.* Nesete na sobě provinění otců. Do třetího i čtvrtého pokolení...

To je něco, co také známe a zkušenost to potvrzuje. Nejen psychologové, kteří vysvětlí, že neřádný život rodičů, rozvrat v rodině, nežájem jednoho o druhého se promítne neblaze do života dětí – a někdy i vnuků. Anebo také toto: Jak to s naší církví dnes vypadá – a s křesťanstvím v naší zemi vůbec – jde také na vrub toho, jak nestatečně se církev a křesťané chovali za minulého režimu. Sklízíme, co otcové zaseli. Otcové jedli trpké hrozny a nám teď trnou zuby.

Důstojnému
uvaz. ref. farního úřadu

u K. Vinohradech!

Victe podepsaný svoluje tímto, přečtením
uvaz. ref. farního úřadu u K. Klimenta v
Praze, by Herbert Masaryk a Alie Masar-
yková v ref. sboru P. u K. Vinohradech
konfirmováni byli.

V Praze, dne 20. června 1896.

Josef Souček
ref. vikar

tví slovem i životem a šířiti Jeho králování v nás i okolo nás.

V tomto ohledu, na základě tohoto měřítko, musíme vyznat dle pravdy, že tento poslední rok náš nebyl šťastný.

Příčinou jednak byla trvalá a vždy těžší churavost duchovního správce, takže přes různé a uznání hodné výpomoci nebylo lze z kazatelny i v ostatním působení takový vliv vykonávat, aniž práci všech k jednomu cíli soustřediti, naskýtající se pochybnosti, omyly a nedorozumění tak vyrovnávati, jakž by za normálních poměrů bylo možno bývalo. Druhou nesnázi nám byla stavba nové církevní budovy, v které nyní shromáždění jsme (pozn. redakce: *Šlo o budovu Na Kozáčce, jejíž fotografie byla na titulní straně minulého čísla Hroznu*). Každá stavba, jak zkušenost učí, jest pro církevní sbor úkolem nesnadným, skoro by se mohlo říci kamenem úrazu, ať se již hledí ku stránce hmotné nebo ku stránce duchovní. Tak veliká jest tu příležitost k různým pokušením a pohoršením, jež nepřítel na pole srdce jako koukol, a to bohužel ne bez výsledku rozsévá!

Nejbližší pokušení pak bývá v tom, že všecka pozornost se vrhá na stránku hmotnou a na otázky hmotné, takže znenáhla přivyknou i někteří lepší údové počínati si zcela po světsku ve věcech, které mají podléhati vyššímu zákonu, a vůbec těžiště církevního života hledati ve věcech, které konečně přece jen jsou podřízeného významu. Toho jsme ani my nezůstali ušetřeni, jak zajisté každému známo, aniž by potřeba bylo v tomto okamžiku

o věci šře promluvit.

Stavba sama po technické stránce byla zdařilá a šťastná. A tak mohli jsme stavbu v ustanovený čas dokončiti a již v prvé polovici srpna do nové budovy přesídliti, kdež pak 28. září 1900 modlitebna byla d. p. seniorem Ed. Molnárem posvátnému účelu svému odevzdána.

... Můžeme tedy zde nyní klidně vyčkati a připravovati se na dobu, kdy vůči stále postupujícímu zesílení sboru nastane nutnost zříditi budovu prostornou a kostelnímu rázu přísně odpovídající nebo chce-li někdo to tak nazvati, reprezentativní.

Dodám jen tolik, že jsme při této příležitosti velmi citelně poznali svou vlastní nedostatečnost i také mnohých jiných našich spolubratrů slabost a že se tím více cítíme nabádání prositi Pána, aby milostivě držel ruku nad naším sborem a nedostatky naše doplňoval a zvláště aby Jeho svaté slovo mocí Ducha svatého bylo mezi námi oslaveno.

... Významným zjevem historie našeho sboru jest vzrůst příslušníků jeho, zjištěný za posledního sčítání lidu. Bylo nám totiž úředně sděleno, že v obvodu našeho sboru a města přihlásilo se 828 osob k církvi evangelické reformované, přičemž ovšem není vyloučeno, ano pozdějším šetřením bylo zjištěno, že nejméně 100 duší buďto přináleželi k národnosti německé, aneb se k tomuto označení přihlásili, aniž by skutečně k naší reformované církvi přináleželi.

(redakčně kráceno, jaš)

Ale Ezechiel z Hospodinova pověření káže něco jiného: *Toto přísloví se už nebudě mezi vámi v Izraeli říkat*. Ne že by to neplatilo. Ale synové se na to nebudou smět vymlouvat. Ano, otcové zhřešili, to je pravda. Ale vám, synové, tím není poskytnuto žádné alibi, žádný generální pardon. Vy žijete teď a nevymlouvejte se na to, co otcové způsobili. Nejste spravedliví jen proto, že zhřešili otcové. Vy budete skládat účty za sebe, ne za otce. *Hle, mně patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé, vzkazuje Hospodin. Zemře ta duše, která hřeší.*

V řadě veršů, které jsem nečetl, rozvádí prorokovo kázání tuto myšlenku do větších podrobností: Když je někdo spravedlivý, jistě bude žít. Ale dejme tomu, že zplodí syna rozvratníka, který nepůjde v otcových šlépějích – pak syn nebude žít; otcova spravedlivost jej neochrání před trestem. Ale dejme tomu, že tento syn bude mít syna, a ten nebude následovat otcův špatný příklad, bude jednat spravedlivě – pak ten bude žít, bez ohledu na otcovu nepravost. *Syn nebude pykat za nepravost otcovu a otec nebude pykat za nepravost synovu; spravedlnost zůstane na spravedlivém a zvuile zůstane na svévolníkovi*. Synům nebudou trnout zuby za kyselé hrozny jejich otců.

Je to povážlivá věc. Už z prvního příběhu bible přece víme, jakým silným pokušením je svádět vlastní provinění na někoho jiného. Hned první člověk, když je přistižen, že přestoupil zákaz, se vymlouvá: Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala ze stromu a já jsem jedl. A žena rovněž: Had mě podvedl a já jsem jedla. Tato snaha se vykrotit, ospravedlnit, vymlouvit tím, že ukážu prstem na někoho jiného, tato schovávačka před Bohem (i

o Adamovi a ženě je řečeno, že se schovali uprostřed stromů v zahradě!), to je něco, co s hříchem tak úzce souvisí, že bychom skoro mohli říci, že toto vymlouvání je samo tím hříchem. Což neznáme lidi, kteří všechna svá selhání hledí vysvětlit nešťastným dětstvím, otcem alkoholikem, partou kamarádů? Všechny nedostatky dnešní církve a společnosti dědictvím čtyřiceti let totality? Ano, vina kráčí z generace na generaci, Hospodin navštěvuje nepravosti otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení, ale tento řetězec nepůsobí tak mechanicky, automaticky, osudově. Každý syn má svou novou odpovědnost, každá generace novou šanci k nápravě toho, co otcové pokazili. Nám nepřislouší soudit otce, ti budou souzeni samostatně, stejně jako budeme samostatně souzeni my. *Hle, mně patří všechny duše; jak duše otcova, tak duše synova jsou mé, vzkazuje Hospodin. Zemře (Božímu soudu propadne) ta duše, která hřeší.*

Osudovost lidské viny nepřechází z generace na generaci, hlásá Ezechielovo prorocké kázání. Ale hlásá ještě víc: Vina není osudová ani uvnitř příběhu jednoho života. Nevěrník nemusí natrvalo nevěrníkem zůstat. Ale také: spravedlivý nemusí natrvalo zůstat spravedlivým. O tom jsou verše, které jsem četl. *Kdyby se svévolník odvrátil ode všech svých hříchů, jichž se dopouštěl... jistě bude žít, nezemře. Žádná jeho nevěrnost mu nebude připomínána*. Pamatujme si to: Žádná nevěrnost nebude připomínána, rozuměj: připomínána Pánem Bohem, i když lidé často a rádi minulé nevěrnosti připomínají. A také: *Když se spravedlivý odvrátí od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví... žádné jeho spravedlivé činy, které konal, nebudou připomí-*

*nány, zemře... za svůj hřích, kterým se prohřešil... Pamatuji si to: Můj dosa-
vadní spravedlivý, bohabojný život, moje
všecka minulá zasloužilost není jako do-
životní očkování, které mě ochrání proti
zpronevěře.*

Tak se v tomto prorockém kázání
láme a hrouť veškerá osudovost lidské
viny. Nic není předem dáno a naprogramováno. Ani v ohledu mezigeneračním,
ve vztahu minulosti a přítomnosti, ani
v ohledu jednotlivcova příběhu. Že byl
otec grázl, nemusí znamenat, že syn bude
také grázl. Že byl otec bohabojný, nemusí
znamenat, že syn bude také bohabojný.
Že jsem byl v mládí nevěrníkem, nemusí
znamenat, že jím budu až do smrti. Že
jsem byl v kdysi poctivcem, nemusí zna-
menat, že jím budu až do smrti. Zvěst
bible vůbec je krásným protestem proti
veškeré osudovosti. Je pozváním ke svo-
bodě, pozváním k alternativě.

Jak se nám to poslouchá? I Izraelci
tehdy a možná našinec dnes nad tím
krouť hlavou: *Cesta Panovníkova není
správná*, namítali tehdy. Že by se nevě-
rec a bezvěrec mohl stát spravedlivým?
Odstup to! Že by se spravedlivý mohl
stát nevěrcem? Odstup to! Boží cesty
nejsou správné, neodpovídají našim před-
stavám. Na to Hospodin: **Vaše** cesty, vaše
představy, vaše (snad i zbožná) schémata
nejsou správné. Moje cesty jsou pozvá-
ním ke svobodě a k alternativě.

Ale řeknete: K jaké svobodě, k jaké
alternativě, když se tu hrozí trestem,
trestem smrti? Ale to jste přeslechli, co
Ezechielovo kázání hlásá na svém konci:
*Vždyť já si nelibuji ve smrti toho, kdo
umírá, je výrok Panovníka Hospodina.*
Smyslem a cílem celého tohoto kázání
přece není trestat, ukojit Boží pomstych-
tivost a u nás vyvolat strach ze smrti.

Smyslem a cílem celého tohoto kázání
je pozvat syny Izraele – a přes propast
staletí i nás – k tomu, abychom volili
správně, volili život ve společenství s Hos-
podinem, ne smrt, což je život v izolaci od
Boha. Je to silné evangelium: Pán Bůh
si nepřeje, abychom svůj život trávili bez
něj, nepřeje si smrt. Přeje si mít s námi
společenství – a jak silně a tuze si to
přeje, prokázal v příběhu svého Syna, na-
šeho Pána Ježíše Krista, který mezi nás
přišel, s námi trpěl a za nás ukřižován
umřel a pro nás byl vzkříšen.

Vyvolte si tedy život, zve nás Ezechie-
lovo kázání, jako už předtím kázání Moj-
žišovo, jak jsme četli. *Proč byste měli
zemřít, dome izraelský?* Proč byste se
měli zříkat mně, který se vás nezříkám?
Nebo také, výrazem, který se v kázání
prorokově vyskytuje dvakrát: *Obraťte se
tedy a budete žít.* Obaťte se, hlásal Je-
žíš Nazaretský, protože se přiblížilo Boží
království. A jak konkrétní je toto ob-
rácení, o tom mluví verše, které jsem
nečetl: *„Kdo jedná podle práva a sprave-
dlnosti, nehoduje na horách a nepo-
zvedá oči k hnusným modlám... nepo-
skvrňuje ženu svého bližního a nepřibli-
žuje se k ženě v čase její nečistoty, ni-
koho neutiskuje, dlužníkovi vrací jeho zá-
stavu, nikoho neodírá, hladovému dává
svůj chléb a nahého přikrývá rouchem,
nepůjčuje lichvářsky a nebere úrok, od-
vrací se od bezpráví, vykonává spraved-
livý soud mezi mužem a mužem, řídí se
mými nařízeními, zachovává mé řády a
jedná věrně“.* Vydalo by na celé kázání,
a možná několik kázání, kdybychom měli
tyto pokyny probírat pojednotlivu. Ale
už při prvním přečtení je nám jasné, oč
jde, a jak by z takového „obrácení“ profi-
tovaly naše rodiny, naše církve i naše celá
společnost.

ního tábora organizace ASF. V rene-
sanční stavbě, která od napoleonských
dob sloužila jako věznice a na kterou si
Hitler vzpomněl hned při nástupu k moci,
byl zbudován experimentální koncent-
rační tábor. Prošly tudy budoucí vězen-
kyně Ravensbrücku, transporty byly ale
odesílány do všech velkých lágrů, kde
se uplatňovaly postupy a organizace vy-
zkoušené právě v „modelovém zařízení“
Lichtenburg.

Po někdejších „hostech“ tohoto zaří-
zení příliš nezbylo, někdejší vláda NDR
využívala místo v souladu s komunistic-
kými zvyklostmi – jako skladiště pro JZD
a učňovský internát. V jedenácti celách
v bunkru, sloužících kdysi jako arestce-
ly, se však zachovalo to, co si přáli zacho-
vat sami vězňové. Kalendáře, záznamy,
básně, obžaloby nacistických trýznitelů
schované až u stropu, či naopak na stě-
nách u oken, u zbytků světla.

Právě tyto „zprávy mrtvých“ měl
naš projekt pomoci zachovat. Tři Češky,
jedna Běloruska, dva Němci, Polka a Ital
pracovali čtrnáct dnů pod vedením dvou

studentek na dokumentačních a propa-
gačních pracích souvisejících s památní-
kem. Věřím, že se nám podařilo udělat
první krok a otevřít cestu dalším dobro-
volníkům i naznačit způsob využití „kon-
centračního zámku“ v budoucnosti.

Zážitků i úvah by bylo ještě nejméně
na dva články. Vzkazy, jejichž luštěním
jsem strávila prázdninové hodiny, se mi
často připomínají i teď. Naposledy mi při
zprávě, že neonacisté chystají pochod Ži-
dovskou čtvrtí na výročí křišťalové noci,
vytanul na mysli nápis „Gewalt galt von
Gericht“ (násilí platí za spravedlnost) a
také slova přeživší z Ravensbrücku: „Zlo
se nemá tolerovat ani v malém, ani ve vel-
kém. Bojujte proti němu, kdykoli je roze-
znatelné.“

Může se nám zdát, že čtyřicet let je
čtyřicet let, ale některé věci se tak snadno
vymýtít nedají, i když se snaží převléci
kabát. Vzpomeňte si i vy na to, co nám
vzkazují zdi lichtenburských cel. Tře-
ba 10. 11. 2007.

Blanka Uličná

Ze sborového archívu III.

V tomto čísle nacházíme faksimile do-
pisu, ve kterém Josef Souček, ref. vi-
kář, svoluje jménem farního úřadu u Kli-
menta, aby na Vinohradech byli konfir-

mováni Herbert a Alice Masarykovi. Dal-
ším zajímavým dokumentem je zpráva,
kterou 30. 6. 1901 přednesl tehdejší ku-
rátör sboru na schůzi zastupitelstva.

Zpráva o životě sboru v roce 1900

...Řeknu hned zpředu, nač největší
váhu klásti sluší, máme-li v paměti, jaké
jest naše postavení před Bohem: Jsme
část cirkve Boží, kteráž je dům Boha ži-

vého, sloup a utvrzení pravdy, k shromaž-
dování těch, kteří chtějí následovat Pána;
my máme se tedy vzdělávati na Něm, jako
na kameni úhelném, vydávati mu svědec-

Lichtenburg – dein' Name trug

Byla mu zima. Kovovou okenicí nepronikal ani ten zbytek měsíčního světla, který se prodral venkovní nocí. Aspoň myslel, že je noc, přehled o čase ztratil už dávno. Z chodby k němu doléhaly těžké kroky hlídky. Pomalu vstal, a jakmile odezněly, začal šplhat po mřížích oddělujících ho od předsíňky jeho cely a těžkých dveří. Stoupal po příčkách a snažil se nezpůsobit hluk, protože v místnosti vedle byla Wachstube SS. Nahoře u stropu našel po hmatu poslední slovo a zabořil nehet do omítky. Když po chvíli uslyšel klíče v zámku, seskočil dolů a přimhouřil oči před světlem zvenku. Třeba mu tentokrát opravdu končí samota. Ale těm po něm

tu zbude nápis

„Bekommst auch du mal 14 tage, so weine keine Träne Denn ich denke mir es kommen auch andere hinter Dir“

Mezi zuby mě tlačí slaný kov baterky. Zeď přede mnou osvítil blesk fotáku a já slézám zpátky. Je čtyřicet let po tom, co se mohl odehrát výše uvedený příběh a nad mou hlavou se stále skví nápis

„Dostaneš-li také ty někdy 14 dnů, tak nebreč tak jako já si říkám, že po mně přijdou další“

V cele září dva reflektory a na betonovém kavalci stojí otevřený notebook. Je léto 2007 a v celách pod zámek Lichtenburg v Sasku probíhají práce let-

Aby nikdo nemusel živořit místo žít, aby nikdo nemusel svůj život trávit v ohromné opuštěnosti od Boží tváře, aby se nikdo nemusel se svým proviněním skrývat za jiné lidi nebo jiné doby, aby církev nemusela kolaborovat s mocnými a uchylovat se k vymlouvání, aby rodiny

žily v čistotě a věrnosti, aby společnost ctila právo a spravedlnost, aby chudí nebyli utiskováni: k tomu všemu nás zve prorokovo kázání, jež jsme dnes zvolili. Díky za tuto zvěst.

Pavel Filipi

Slavnostní neděle na Vinohradech 21. 10. 2007

Letošní třetí říjnová neděle se stala pro náš vinohradský sbor ČCE dnem nanejvýš významným, a to hned ze dvou důvodů.

Při dopoledním shromáždění jsme oslavili neděli Děkuvzdání za úrodu s Večeří Páně, přičemž ke slavnostnímu rázu přispěla i originální výzdoba s. Krupič-

kové a řada mimopražských hostů při bohoslužbách.

Následující posezení nahoře v sále a s hosty v podstatě průběžně pokračovalo až do odpoledne, kdy se uskutečnila od 14.30 hod. slavnost instalace nové farářky našeho sboru Ester Čaškové.

Instalační shromáždění mělo bohatý program a zahájila ho a hlavní instalační projev měla sestra seniorka Lúdia Mamulová. Podáním ruky pak znovu oficiálně novou farářku pozdravili také všichni přítomní členové vinohradského staršovstva. Na tento oficiální instalační akt nové farářky bezprostředně (ve všech smyslech tohoto slova) navázal kurátor moravečského sboru bratr Daniel Trefil. Toho vzápětí doplnil celý pěvecký sbor moravečských, kteří se v hojném počtu přišli takto rozloučit se svojí oblíbenou a dlouholetou farářkou, která v jejích sboru zanechala hluboké stopy.

Seniorka Lúdia Mamulová poté také uvedla do funkce nově zvolené náhradníky našeho staršovstva, sestry Věru Jančkovou, Evu Pavlincovou, Miloslavou Zaklovou a bratra Jana Macha.

Kázání Ester Čaškové na Žalm 32,8 bylo vyjádřením pocitů nové farářky v tuto slavnostní chvíli se vzpomínkou na minulé působení a úvahou nad povoláním do nové práce.

Po kázání byla připravena řada pozdravů. První vystoupila za náš vinohradský sbor kurátorka Jana Šarounová s již několikátým přivítáním farářky, která k nám do služby nastoupila 15. září 2007. Po ní promluvil za Horácký seniorát jeho seniorátní kurátor Vojtěch Zikmund, který vtipně připomněl uplynulou vzájemnou spolupráci na této úrovni. Po něm následovalo slovo faráře sboru na Vinohradech, který zde o prázdninách skončil působení, Martina T. Zikmunda. Na něj navázal pozdrav zvoucí do práce na pražské seniorátní

bázi od bratra Petra Hudce a zástupkyně vinohradské ekumeny, sestry z blízkého sboru Československé církve husitské. Závěrečný pozdrav, proložený mnoha vtipnými citáty a odkazy, pak zazněl za rodinu, a to z úst manžela farářky, bratra Jaromíra Čaška.

Po písni 648, doprovobené netradičně jen údery na buben, ohláškách a modlitbě br. Aleše Laichtera zakončila shromáždění posláním a požehnáním opět seniorka Lúdia Mamulová.

Většina domácích i hostů se pak nerozešla domů, ale strávila ještě další příjemné chvíle při bohatém pohoštění a rozhovorech s hosty dalekými i blízkými ve sborovém sále a přilehlých prostorách.

Miloš Lešíkar

Adopce na dálku[®] stále pokračuje!

I přesto, že už mě tak často nevidíte při bohoslužbách na Vinohradech, zůstávám stále členkou sboru a pořád se starám o naše adoptované děti – George z Ugandy a Kalpanu z Indie. Důvodem mé nepřítomnosti je skutečnost, že už více než rok pracuji jako sborová sestra na Smíchově. Snažím se pravidelně střídat smíchovské a vinohradské bohoslužby, ale občas je to docela obtížné pro celou naši rodinu.

A právě z tohoto důvodu jsem požádala Jarmilu Raisovou, aby si vzala na starost archovou sbírku, která probíhá po celý rok. Své příspěvky tedy můžete kdykoliv platit v kanceláři nebo rovnou

posílat na bankovní účet sboru č. 946 349/0800, variabilní symbol 66021xxx (xxx=vaše členské číslo), nejlépe formou čtvrtletního trvalého příkazu.

Na nástěnku v 1. patře stále vyvěšuji aktuální informace – tou poslední bylo vysvědčení Kalpany spolu s nejnovější fotografií.

Děkuji všem, kteří myslí na naše děti i ve svých modlitbách. Pokud byste jim chtěli napsat pár slov třeba k vánocům a třeba i češtině, ráda se postarám o překlad a odeslání. A pokud byste mě zrovna nezastihli v kostele, můžete mi nechat vzkaz ve sborové kanceláři.

Jana Fučíková